

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR^e VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BRREEVOORT, A. C. DIEPEN-
HORST-DE GAAY FORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT,
N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS, (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUYPER,
J. H. KUYPER, L. VAN LENNEP, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, M. W. MACLAINE PONT, J. VAN DER MERSCH,
H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, M. DE LA PRISE, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA, E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSEGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVERSMAATSCHAPPIJ: E. J. BOSCH JBZN., BAARN.

Uit de Heilige Schrift.

BIDDEN EN PSALMZINGEN.

Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde.
Is iemand goedsmoeds, dat hij psalmzinge.

Jacobus 5: 13.

Lijden en psalmzingen lijken oppervlakkig beschouwd polen te zijn, die recht tegenover elkander liggen. Bij het lijden behoort in ons besef de klacht, bij de vreugde het vroolijk gezang.

Het schijnt alsof ook de Apostel er zoo over dacht; immers, Jacobus voegt lijden met bidden en goedsmoeds zijn met psalmzingen saam.

Het lijden, dat is het grimmige monster, dat ieder menschenkind van de wieg tot het graf benauwt en vervolgt. Het lijden door de zonde in de wereld gekomen, de verwoester

van het aardsche Paradijs, die alle goedsmoeds-zijn dadelijk bedreigt.

Het lijden, dat vaak in ons onderbewustzijn voortvreet als kanker, altijd weer in ons leven uitbreekt en vernielt en pijnigt.

Het lijden, de school waarin God ieder menschenkind zet, waaruit niemand heengaat zonder dat God hem rekenschap zal vragen van de daarin geleerde lessen.

Daar is een lichamelijk lijden, daar is een geestelijk lijden. Daar krimpt er een weg van smart te midden van de genietingen des levens, die bitterder lijdt, dan de meest beklagde der wereld.

Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde.

Oppervlakkig lijkt dit zoo makkelijk. „Nood leert bidden”, zegt de volksmond. Bidden? Ja, het schreien en klagen en jammeren, het roepen om verlossing *lijkt* op bidden. Maar het *is* niet altijd bidden. 't Is *nooit* bidden, indien de Heilige Geest zelf niet neerdaalt in het hart van den geplaagde en de oogen opent voor den geestelijken nood, waaruit alle natuurlijk leed opdoemt.

Bidden, dat is uit de zelfvernedering en zelfvernietiging uit het besef alles verbeurd

en verzondigd te hebben, opgetrokken worden tot Gods Vaderhart.

Wie niet door Gods Geest geleid wordt, aanvaardt het lijden als een niet te ontloopen kwaad. Hij vecht tegen het leed, overwint het zoo hij meent, zet zich met man en macht tegen de neerdrukkende kracht van het lijden in. Of te wel, hij aanvaardt het leed, oefent zich in eigen kracht tot geduld en lijdzaamheid, groeit uit tot een mensch vol levenswijsheid, terwijl hij toch vreemd blijft aan de wegen des Heeren.

Wie tot bidden komt in het lijden kan ten slotte goedsmoeds zijn en psalmen zingen.

Wel is ook het kind des Heeren hardleers, onderwerpt zijn vleesch zich der Wet Gods niet, wel steigert hij in zijn natuur tegen het levensleed in, maar de Hemelsche Opvoeder laat hem toch niet los, eer hij als een gehoorzaam kind in de schoolbank des levens is ingeschreven om te luisteren naar zijn God, zijn God alleen.

En wanneer het nu zoover is, dat de ziel met den profeet Jesaja zeggen kan: „Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt”, rijst zacht en vol liefde het danklied op, de psalm des lofs.

„Gij troost mij!”

Een kind van God, dat klaagt en jammert en opstandig is onder de kastijding, is een ondeugend, onleerzaam kind, dat druk bezig is, den Geest uit te blusschen en de Profetieën te verachten. God zendt droefenis, opdat we Hem zouden zoeken, vroeg en laat zoeken in den dageraad en bij den avond en des nachts. Wanneer de ploegschaar van het levensleed door de ziel snijdt, wordt de akker opengereten, opdat het zaad Gods daarin gezaaid zou worden. Gods offers zijn een gansch verbroken geest door schuldbesef getroffen en verslagen.

Maar juist wanneer de zielenood en de vernedering en de schaamte en de jammer op het diepst is, waakt als in den 51sten psalm het lied der hope en der aanbedding op.

Uit de vertwijfeling tot de zalige zekerheid: „een gebroken en verslagen hart zult gij niet verachten o God. Heere, open mijne lippen, zoo zal mijn mond Uw lof verkondigen” bidt de verootmoedigde met David. En dan komt zonder falen vast en stellig, het goedsmoedszijn. Gods kind zingt zijn psalmen. Te midden der grootste gevaren, in den storm en in de branding, in de duisternis!

Want God neemt het levensleed van zijn volk niet geheel weg. Dat kan immers niet op deze zondige aarde. Maar Hij rukt den prikkeld der zonde uit als doornen van het kwaad. God leert psalmen te zingen in den nacht. Altijd goeden moed te hebben, zich ten allen tijde te verblijden. Ook al zijn de oogen vochtig en barnt het leed.

Is iemand goedsmoeds, dat hij psalmen zinge. Wij leven in een tijd van groote zorgen, van verschrikkingen en benauwdheid. Het kan ook een kind van God soms te veel worden.

Toch onttrekke niemand zich aan den heiligen plicht om „goedsmoeds” te zijn.

Laat uw vroolijk aangezicht als een lichtende lamp schijnen in dit duistere leven. Laat de wereld moeten erkennen: „dat vrome volk heeft iets bijzonders, er leeft en werkt een verborgen, louterende, sterkende kracht in hunne harten.”

Ze kunnen bidden in het lijden en daardoor welgemoed zijn en psalmen zingen. Om dat te kunnen, moeten wij hebben geleerd te knielen voor onzen God.

Is de weg dan hobbelig en duister en vermoeiend, knikken onze knieën en beven onze voeten, door het geloof voelen we ons gegrepen door de hand van den Onzienlijke, klinkt de jubelsalm:

Kom treen wij dan gemoedigd voort,
In vast vertrouwen op Zijn Woord.
Hoe moeilijk ons de weg ook schijn,
Het eind zal zeker zalig zijn.

JOHANNA BREEVOORT.